

Ítéletnap

Eredeti elhangzás dátuma: 1948. november 7. Egyházi esztendő utolsó előtti megelőző (Ítélet) vasárnap

Túróczy Zoltán búcsú igehirdetése Nyíregyházán

Alapige: János 5:22,27.

Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta;

És hatalmat ada neki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.

Pár vasárnap még s vége ennek az egyházi évnek. Az utolsó vasárnapokon az egyház mindig az "utolsó dolgok"-ról beszél. Az "utolsó dolgok" nemcsak arról beszélnek nekünk, hogy az ég és föld elmúlik, hanem arról, hogy elvégzett dolog, hogy az emberek meghalnak és azután ítélet leszen. Ezért csendül fel mindig az egyházi esztendő utolsó vasárnapjain az ítélet napjának a harsonája; ezért van kijelölve a mai vasárnapra ez az ige, mely az ítélet napjáról beszél.

Istennek vannak olyan ítéletei, amelyek előtte járnak az utolsó nagy ítéletnek. Nem csak az úgynevezett "ítélet idők"-re gondolok most, amikor Isten akarata szabadjára engedi a természet elemeit és az emberi indulatokat, amikor recsegve zúg végig a természeti erők orkánja, vagy az emberi indulatokból született háború ezen a világon, tépve drága értékeket és romba döntve évszázadok, vagy évezredek veritékes munkáját, gyászba és vérbe borítva a világot, az egyes embert, nemzeteket, országokat. Nemcsak ilyen ítéletidők vannak, hanem egyszerű hétköznapiak is, amelyeken az Úr ítélete hangzik felénk.

Minden esztendő-változás ilyen ítéletnap. Mérlegre teszi az esztendő utolsó napja az embert és azon vagy megáll, vagy megítéltetik és könnyűnek találhatik. Ilyen ítéletnap minden lelépés a munkamezőről, a búcsú minden pillanata. Minden őrsváltáskor megméretik az előző őrnek minden hűsége és munkája, s mikor búcsú kéznyújtásra nyúlik az egyik ember keze a másik után, abban is benne van a megméretés és az ítélet.

Az ítélet mindig izgalmas. Melyikünk merné azt mondani, hogy neki minden tekintetben nyugodt a lelkiismerete, hogy ő bármely pillanatban oda tudna állani Isten elé és emberek elé; akár a mennyei trón ítélőszéke, akár a földi bírósághoz, mivel tudja, hogy ő felemelt fővel állhatna ott és igazságot kapna? Csak öntelt, a saját hibájukat nem látó emberek lehetnek olyan vakok, akik ilyen érzéketlenek az ítélet iránt. Világos dolog, hogy minden ítélet alá kerülő ember

számára nemcsak az a fontos, hogy mi a vád ellene, hanem fontos számára az is, hogy kinek a kezébe fog az ügye kerülni; ki lesz az a bíró, aki fölötte ítéletet fog mondani. Ennek a vasárnapnak az igéjéből az az üzenet csendül felém, hogy a bíró, akinek a színe elé fogok kerülni ítéletre, az Jézus Krisztus.

Milyen csodálatos megkönnyebbülés tölti el az ember szívét erre a gondolatra, hogy nem a szentséges Isten, nem a rettenetes Úr, a felséges és féltőn szerető Teremtő az, akinek a kezébe esem és aki előtt meg kell állnom, hanem Krisztus, Isten Fia az én bírám. Hogy kapaszkodik ilyenkor az ember abba, hogy Jézusról itt, e földön jártában azt mondták, hogy Ő a bűnösök barátja. Jézus Krisztusnak van bátorsága arra, hogy ne csak a bírói köntös alatt és a bíró tárgyilagos arca mögött érezzen szánalmat a bűnös ember iránt, hanem a bűnösök iránti barátságát felmentő ítéletekben merje e világ előtt nyilvánvalóvá tenni.

Gondoljunk arra, hogy a kereszten mellette lévő latort a földi bírók halálra ítélték. Az volt a meggyőződésük, hogy ezt a két embert ki kell irtani, ne fertőzzék tovább az életet. Nem tudjuk, hogy volt-e valaki, aki a latort szerette, voltak-e testvérei, szülei, de tény, hogy a kereszt alatt egy sem volt ott közülök, hiszen akkor feljegyezte volna ezt az Írás. A két latort tehát az emberi igazságszolgáltatás, a társadalom és a saját családja is megtagadta, s magatartásával méltónak ítélte a legrettenetesebb halálra, de Jézus Krisztusnak van bátorsága arra, hogy a keresztfá trónusán ilyen felmentő ítéletet mondjon a halálra ítélt, kivégzett gonosztevőnek: Ma velem leszel a paradicsomban.

Jézus Simon farizeus házában egy nyilvános utcaleánynak meri azt mondani, hogy megbocsáttattak minden bűneid. Mindenki megbotránkozik rajta, mindenki távol akarja tartani őt a díszlakomától, de Jézusnak van bátorsága ennek az összetört szívű asszonynak azt mondani: megbocsáttattak néked a te bűneid.

Jerikóban nem volt senki, aki Zákeus iránt egy kis szeretetet, vagy tiszteletet érzett volna, csak gyűlölködéssel tudtak ránézni. Mikor Zákeus Krisztust szerette volna látni, senki neki helyet nem akart adni. És mégis egy mindenkitől jogosan és igazságosan megvetett, idegen pénzekkel bűnösen manipuláló embernek Jézus nyilvánosan azt meri mondani: Ma nekem a te házadnál kell maradnom. És: Ma lett üdvössége ennek a háznak.

Péter megtagadja nagycsütörtök éjszakáján Jézust, és rútul esküdzik és átkozódik, hogy soha nem ismerte őt, s Jézus mégis felmenti Pétert a Genezáret partján, mikor azt mondja neki: Őrizd az én juhaimat! Legeltesd az én bárányaimat!

Milyen csodálatos evangélium az, hogy ilyen bírónak a kezébe kerül az én ügyem!

Hogy Krisztus a bíró, ez nemcsak azt jelenti, hogy a bűnösök barátjának a kezébe kerül az ügyem, hanem azt is, hogy a védőm lesz a bírám. Gondolj arra, Testvérem, hogy A zsidókhöz írt levél állandóan beszél arról, hogy az Úr a mi védőnk, Ő az, aki esedezik értünk, aki érvel mellettünk, aki a Sátán vádjaival szemben drága palástjával betakar, hogy ki ne lássék meztelenségünk rútsága. A védőm elé kell állanom, és Ő mond felettem ítéletet.

Hát még mennyire megmelegszik a szívünk arra, ha látjuk, hogy az én bírám az én Megváltóm. Nemcsak védőm, aki szíve szeretetével és tudásának a javával áll oda mellém és próbálja bizonyágtételével, jogi műveltségével az én felmentő ítéletemet kiharcolni, hanem olyan valaki, aki annyira nem akarja a bűnös halálát, hogy Önmagát adja érettem, Ő maga megy helyettem kárhozatba, a keresztra minden gyötrelmére azért, hogy az Ő vére elfedezze minden vétkeket s nekem megbocsáttassék minden bűnöm az ítélőszék előtt.

Lehet-e csodálatosabb evangélium számodra testvérem, mint az, hogy mikor meg kell állanunk Isten ítélőszéke előtt, akkor az ítélőszékben nem a felséges Úr fog ülni, akinek a tekintete teremthet és ronthat száz világot, akinek szentsége előtt porba hull az ember, hanem az én Uram Jézus ül ott töviskoronás fejével, megnyitott oldalával, érettem átszögezett kezével, s Őt látva, "az Atya nem ítél senkit", így szól az ige, "hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta." Az Atya nem szól bele az ítéletbe, azt egészen a Fiúnak adta.

Azonban, Testvérem, ne bízd el magad. Ez az evangélium nem mindenkinek szól. Ez az evangélium csak a megrettent lelkiismeretű embernek szól. Megrettent lelkiismeretű emberek számára evangélium az, hogy Krisztus a bíró, a többiek számára pedig rémhír az, hogy Krisztus a bíró. Erről beszél nekünk a második vers, amit most felolvastam: "Hatalmat ada néki az ítéletre is, mivelhogy embernek fia."

Tudod mit jelent ez testvérem? Azt, hogy aki a bírói székben ül, az nemcsak a bűnösök barátja, nemcsak a védőm és Megváltóm, hanem Ő az embernek Fia, valóságos ember és valóságos Isten. Ez azt jelenti, hogy nincs mentségünk előtte. Neki nem mesélhetünk arról, hogy mit jelent embernek lenni. Őelőtte nem mentegethetjük magunkat azzal, hogy az emberi lét milyen korlátok közé szorított, milyen gyötrelmes élet; hogy én testből és vérből összegyúrt ember vagyok, örök kísértések küzdelmeiben élő ember, mert Ő tudja, mit jelent embernek lenni. Nemcsak messziről nézte, milyen az ember élete a földön, hanem Ő belealázta magát az ember testébe és élte az emberi életet. Ezért nincs mentségünk Őelőtte. Ha Ő számon kéri tőlünk gondterhelt életünket, melyben a holnap felől aggodalmaskodunk, Őneki nem lehet beszélni arról, hogy ez természetes velejárója a nyomorult emberi életnek, mert Ő ezt megpróbálta. Végigélt 33 évet úgy, hogy soha semmije nem volt. Sem kamarája, amelyből éhségét

csillapíthatta volna, sem ruhásszekrénye, melyből elővehette volna az ünneplőjét. Nem volt fejét hová lehajtania. Szegényebb volt, mint az ég madarai és mégis derűsen és aggodalmaskodás nélkül végig tudta élni az életét. Jézus előtt nincs semmi mentségünk gondjainkra és aggodalmaskodásainkra. Jézus előtt nincs mentségünk arra, hogy azt mondjuk, hogy éhesek voltunk, az élet követelte a magáét, s ezért voltunk olyan irigyek a terített asztallal bírókra és olyan neheztelők a jóllakottakra. Ezért voltunk annyira földhöztapadt emberek. Nincs mentségünk, mert Ő azt mondja nekünk: én tudom, mi az éhség. Én böjtöltem, és mégis, éhezve 40 napon keresztül nem a földiekkel törődtem, hanem Istennel és Vele voltam együtt. Nekem ne mond azt, hogy nem lehet embernek másképp élni.

Jézus előtt nincs mentségünk semmiféle haragra és neheztelésre szívünkben. Hiába mondjuk, hogy az emberek rettentőek, nem lehet őket eltűrni és elhordozni, ezért van tele a szívünk nehezteléssel és haraggal, – mert akkor Ő erre azt mondja: Tettek-e veled úgy, mint velem bántak a Golgothán? És látod, én mégis így imádkoztam: Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! Nekem ne beszélj arról, hogy embernek nem lehet elhordozni a másik embert és nem lehet megbocsátani.

Jézus, az ember Fia, ítélőszéke előtt nekünk nincs mentségünk semmi kísértésünkre. Mi szeretnénk minden bűnért a felelősséget a kísértéseinkre tolni. Senkinek nem volt nagyobb kísértése, mint az ember Fiának. Senkinek nem volt nagyobb lehetősége arra, hogy elbukik, mint az ember Fiának és Ő mégis tudott győzni. Előtte ember nem mentegetheti magát azzal, hogy az Ördög erősebb volt, mint én.

Ez az üzenete annak a két versnek, amit ma felolvastam előttetek.

Nézzük, hogy mit jelent ez ma nekem?

Jézus Krisztus, az embernek Fia, a búcsú napján engem elmarasztal. Tudom nagyon jól, hogy emberek mondhatnak sok mindent: szépet, jót, túlzót is, meg igazat is arról a közel egy évtizedes munkáról, melyet köztetek végeztem, de én nem a ti mérlegeteken méretem meg, hanem az én Uram és bírám, az ember Fia, a pásztor Jézus mérlegén. Tudom, hogy Luther nem hiába mondotta és nem magától tanulta azt, hogy az egyik keresztyén embernek a másik keresztyén ember számára Krisztussá kell válnia, és ha én erre a mérlegre reáhelyezem magam, és nem azt nézem, hogy én mit cselekedtem, hanem azt, hogy az én Uram Jézus, a pásztor mit cselekedett volna tíz éven keresztül a nyíregyházi gyülekezetben, akkor nekem csak le lehet hajtani a fejem és alázatosan azt lehet mondanom: Légy irgalmas énnékem!

De tudom, hogy akkor szól nékem a másik ige is: hogy aki a bírói székben ül, nemcsak az embernek Fia, hanem Ő az én védőm, az én Megváltóm is, aki nyomorult bűnösnek, nekem is barátom, aki vérével elfedezi mindazt, amit rosszul cselekedtem. Bűnösnek szól a kegyelem.

És nézzük meg, hogy mit jelent ez az ige neked, nyíregyházi gyülekezet? Mert ezen a napon nemcsak éntőlem kérdi meg a bíró Jézus Krisztus: Túróczy Zoltán, mit tettél a nyíregyházi gyülekezettel?, hanem megkérdi tőled is nyíregyházi gyülekezet: Mit tettél te Túróczy Zoltánnal?

Mikor ezt a kérdést tolmácsolom néked, nyíregyházi gyülekezet, akkor én semmit néked felróni nem akarok, mert ahhoz nékem jogom nincsen. Nem arról van itt szó, hogy én mit érzek, hanem arról van szó, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus, a bíró mit keres. Nem arról van szó, hogy mennyire értékelted elköszönő lelkipásztorodat, arról sincs szó, mennyire szeretted őt, hanem arról van szó: mit tettél az igével, azzal az üzenettel, amit reá bízta, amit ajkára adta, amit ő néktek idővel és erővel való takarékoskodás nélkül bőkezűen szólt, azzal mit tettél? Ezt kérdezi tőled Krisztus, a bíró, akinek gondja van az igére és minden elvetett magot megkeres, hogy vajon kihajtott-e, s ha kihajtott, terem-e kalászt és hoz-e gyümölcsöt, vagy pedig az egész munka hiábavaló lett?

Nyíregyházi Testvéreim! Adjuk meg magunkat kölcsönösen ma kegyelemre Krisztus, a bíró, az ember Fia előtt, hogy a búcsúzás alkalmából szívünkben feltámadt szomorúságunk Isten szerint való szomorúság legyen, mely üdvösséges megtérést eredményez. Ámen.